(**) Frá þessu merkir, til þessa merkis —), á Grindu sjálfu hefir þessi saman, þegar sig vilja setta, sem sjálfsmannsjóð
sett skáni, með því sig held dvammeinum á þessum par, þeim þinna, og þessumm á þessum tíma, já hlíðsjóta — sk
um mann leza það — nýlli merkjanna, skáneut á þinnadvammanum, sinni sjálfana dvammi, sem skáðand kalsko
Eirkum af þeim á Laxási, gamansinni, hafði Arskatinn þessi Eyjórkhappa, sem Bállum, með álmum Lafammum
með, af sjina Steini hálbanssini á Laxkúr, hafði anskatinn þessi bujórstúl — skant, eppá merkn þessjóta
sins og hápfingjanna, sinir hanns og Jonslan á Eslandi hafa, þó þess sjen sin málsins, skalnar af mikla
og klæðdrepanum alzjánda þinkanans af þinna álfu — skanta, skvalda, á jánammm og Jonslámni af þeim
Arskatim nan og en ekki svo hjálpst eppá mátsini, holdmim sungir upá Eslandi, hanna hanns, og sjett sin og
Kunnhálpst hanns par — sjikk hann með talna hanDunna hálsim, enn sá nan nnnanim, að þeinna nan
gentalna, og Eirinnspatti innan, enn á ainshatannum nan þent alt ámanni. Hanns hálstalnahandi, nán
eirkun sin álmum hápfingjannum á Eslandi, sem nemnd merkn minálli hanns, enn Lákamin af anpnáðn
annum og þeim sag þeim álmum dinn þinnum á landsthingjettinnum] hefkn sjálmöðnnim og skhápsins
hunnlágsen — Lákamin af þessumm álmum, klapnin athi midlannyn, lagdin á nejn, hitti nan, og nan hald
-in — nan Eyjólshandjót en eirkun þessann allna, og annana mesku manna nan dnigjin eppá af halli sjálf
-umm, og enn kann hafði nnna sjnat sjen hálstalna hand af, enn ennum hefkn hjángnigjannm sínnum, af
allna kesku sammum sinnum og skjótnesku hánnnnum, hefkn nenkpennum og mest dnihandi á sinn
nýkji og á þanestalsen þess. Eirkun af þinnum merkn eppá halds sammm hanns, hápfingjannum Eslennkn,
enn djápallim þáðin þinna og hennn, gnað og dnattim þinna — þunki ekki á hálsbjindjót sett, þinir þjáldasak
-in hafi hann hin þinir hnappa og skássdappum á þátnum sínnum, helgtinnn-hnákjinn, enn nan hinn
til af hannhennnm helska hnínna og mnáðlannnnn á landinn, nina hanns og þjánnkn njepja og þnellna!
Með þni djápallim sá hanðnskam og haldlannskamp á þáskannini sínnm = lannsini sínnm, enn hann átti nit sínsini
einsini, enn þleini Eslendinga — á þinasi Jókannesarsini á Lakanjini, sjittan hnínn-tnigjna, lann hjá anskatnn,
á ha hannnm hanns, þar enn hann = djápallim hefkn á sili, hjá aðal sammm hanns Jóhann og Jólann, nú sidja flemm:)
— hállim á þinasi, jn sammm, lannsini sínnm og sindannnar — enn en dátti djápalsins, gjöjjan ekki helaihi hjápli
sá djápallim nna stjknnskam láh á eslandi, og mest þinir hnáhm, afnjit áll haldnana — lningati hann til
sinja setta mkpe, annanskatar enn á þinasi sínnm, þinir Zannspannyal, enn svo sem skapt eppah, eða
handfjetti á leiha anskatanns — tjet hann sinnjinn fjilja með og hálhana og eirkun, svo hann hjálhim Jantnú
dátti Bjáss lánga hálli, á Bakka, utan húsanikhn Lakka Bálmnaninnar — enn þá annað sinda relpit og objáp
-ulsins hná hinnm Lakkannm — Jetta gnigi þjandim, á nnanadeisn hann skanst að þinasi, og minnkist
nit þnáin-þnnkana, nannjinn Jantnjóji þann Jónasar, at hann skjildi ekkji hnerka hnessinn nnsani sig, þann
-nnjji. þni hann ekkati hnáhamm at nekja hana, á annt kleini hnillinnm sínnm, sem lningji hefkn þjánnd njep
at nenta alzjándan hánno sinan heina hjá sjn, sem ekkji snana lannatjólt sin, á gnáðn selpinjinnm sínnm á Eslandi
Það hana þinir njeka sjn þátt hann Zekji bállim af þinasi hinnan þnannnnigjis þinir tannstangnal, nn þni
hann nðnd skjinnn-hatin-hennan, nannðnst hann til hús nðni sátt nit sig, sem hún nant skvat, þni skann Gika
nðni andn njestakn, þinki hann eitthnað stunk og nennlugt at skainpi ún Tannmmm á njn, in þni hann
sati akaf nit skeikn af hnappemm og hjápáti hanns hanns = þnslannm sínnm Eslendingjannm, þni hann
ekki þá jafnáðnmm, og hann seakki þá, þni akat hjónm njepjn á skantjóst enn svo nekki hann þni attnn allan
Jón og hnikhjón, hnestnn Jónasar, hnatt djápallim, hnaðst djápallim ekkji njeka hnpt meinn nit enn svo, að
haka þá þinir tappa hátta á nixl, á nassyatim á njn, at neka inn á þinn hnennna, með ann þeir inter nnjnnan
-þnin akin, og jafnnáðnmm þjnki at haka þá, hnnta þá upp atten, sins og aðna hnákjesku háhalls mentin —
þni þá nenn snaldnn hálnnt á hnesi, nejáin og hjátleinjin, enn á sínnm nepann og nnáfnn sinnan og annm
sínnn og dattna sinn, nann þnat satt at seinja, gjinnjin annnnin dlingjilnyar þnmm á sínn nekji og hains hn
-nan, sins og hleins sínnan, átin og upprenjin, halbnn af njn, þni blanka hanslninj þninnnsnðn hefki
hann ekkji nnjit hinst hin, en þnó hefkn hannjt inskn hjá gnnla þáhaðesi sinn sínnm, og sínn sinn á Gnnlan hjá
nnlápa, snskt hefki hann hátjót þan njata þnesleinji, og allm annana hanna hanns og þeinna, sem nelan sinin
sinin og hefkn annkpeni, snðn skjildi hann hanna þáhanneri þnat á þann hátt, — þan nelna svo ákáp eppá sint